

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Domnii abonați ai „Curierului judiciar“ cari își schimbă domiciliul cu ocazia Sf. Dumitru, 26 Octombrie cor., sunt rugați a ne avisa prin o carte poștală de noua d-ilor adresă pentru a putea primi regulat ziarul.

SUMAR

Casație s. I: Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române cu Firma Gh. Măcescu, Gh. Măcescu ca soț, Jenica P. Negreanu și Petre Negreanu ca soț.

Idem: George și Demostene I. Rally cu Creditul funciar urban.

Idem: Maior P. Niculescu cu Ministerul de Răsboi

Idem, s. II: Ion Răsvani cu Leonida Sterea.

Curtea de Apel din Craiova, s. II: Apelul d-lui Procuror general și David Benvenisti, tipograf.

Curtea de Apel din Galați, s. II: Mircea G. Vernescu cu Consiliul de disciplină al avocaților din județul Putna, cu o Adnotație de Cesar.

Tribunalul județului Romanați: G. Voinescu cu Max Rosenzweig.

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I
Audiența de la 25 Septembrie 1901

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Diracțiunea Generală a Căilor Ferate Române cu Firma Gh. Măcescu, Gh. Măcescu ca soț, Jenica P. Negreanu și Petre Negreanu ca soț

Perimare.— Intreruperea perimării. — Act de procedură cu caracter contradictoriu. — O cerere urmată de plata citațiilor. — Dacă poate fi considerată ca un act de procedură cu caracter contradictoriu și prin urmare intrerupător de perimare. — (Art. 257 noul Cod de proc. civilă).

Asemănat art. 257 din noul Cod de procedură civilă se privește ca act intrerupător de perimare ori-ce act de procedură făcut de partea interesată, cu caracter contradictoriu.

Ast-fel o cerere urmată de plata taxei citațiilor este privită ca un act de procedură cu caracter contradictoriu și dar suficientă pentru intreruperea perimării, indiferent dacă citațiile au fost ori nu predate.

Decisiunea 346/901. — Respins recursul făcut de Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române contra sentinței tribunalului Mehedinți, secția I, No. 290/900 în proces cu Firma Gh. Măcescu și Jenica P. Negreanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu;

Pe d-l avocat Gr. V. Maniu din partea recurentă Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat P. Grădișteanu din partea intimaților în combateri.

Asupra motivului de casare invocat:

«Rea interpretare a art. 257 din Pr. civilă, căci cererea de redeschiderea dosarului fără emiterea citațiilor, singure de natură a aduce la cunoștința adversarului actul de procedură format, nu se poate zice că este cu caracter contradictoriu».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române, recurentă azi, a cerut tribunalului de Mehedinți, secția I, perimarea acțiunii de revendicare ce i-a fost intentată de Bela C. Popescu-Igrișeanu, pe motiv că de la 26 Noembrie 1898 și până la 13 Decembrie 1900 reclamanta nu a făcut nici un act de procedură;

Că tribunalul, prin sentința supusă azi recursului, a respins cererea de perimare, pe motiv că la 25 Noembrie 1900, înaintea cererii de perimare, s'a cerut redeschiderea dosarului de către partea reclamantă și că tot în acea zi s'a plătit și taxa citațiilor, plată ce este suficientă a intrerupe perimarea conform art. 257 din procedura civilă;

Având în vedere că cererea de redeschidere a unui proces este un act de procedură și dar după legea în vigoare în momentul când o asemenea cerere este făcută trebuia să se judece dacă dânsa întrunește caracterul unui act de natură a intrerupe perimarea;

Considerând că în virtutea art. 257 din noul Codice de procedură se privește ca act intrerupător de perimare ori-ce act de procedură făcut de partea interesată, cu caracter contradictoriu;

Considerând că din desbaterile parlamentare urmate cu ocaziunea discuțiunii acestui articol, reese că o cerere, urmată de plata taxei citațiilor, este privită ca un act de procedură cu caracter contradictoriu și dar suficientă pentru intreruperea perimării, indiferent dacă citațiile au fost ori nu predate;

Considerând că, în speță, din sentința supusă recursului, se constată că cererea de redeschidere, urmată de plata citațiilor s'a făcut la 25 Noembrie 1900,

pe când cererea de perimare a fost făcută la 13 Decembrie 1900, adică posteroară cererei de redeschidere și de plata citațiilor ;

Că, dar, cu drept cuvânt tribunalul a respins cererea de perimare făcută de Direcțiunea generală a căilor ferate române,—și deci motivul invocat este neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 28 Septembrie 1901

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

George și Demostene I. Rally cu Creditul funciar urban

Creditul funciar. — Contestații între societate și debitorii săi.— Judecarea lor de arbitri.— Hotărârile date de arbitrii. — Pe ce cale se pot reforma. — Dacă recursul contra lor este admisibil.— (Art. 75, 76, 77 și 80 din legea creditului funciar ; art. 366 și 735 procedura civilă).

Hotărârile arbitrilor pronunțate asupra contestațiilor ce se ivesc între Societatea creditului funciar și debitorii săi nu pot fi atacate de cât pe calea principală a acțiunii în nulitate și aceasta numai în cazurile când n'au fost observate regulile prescrite de art. 75, 76 și 77 din legea creditului funciar, ast-fel că orî-ce altă cale de reformare, și prin urmare și aceea a recursului în casație, este închisă contra unor asemenea hotărîri.

Decisiunea 351/901. — Declarat inadmisibil recursul făcut de George și Demostene I. Rally în contra sentinței tribunalului arbitral din județul Ilfov din 3 Noembrie 1900, în proces cu Creditul funciar urban.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. N. Bagdat ;

Pe d-l avocat Em. Porumbaru din partea Societății creditului funciar urban care a ridicat incidentul de inadmisibilitatea recursului pe motiv că după art. 80 din legea Creditului funciar urban combinat cu art. 36 din legea organică a Curței de casație, hotărârile pronunțate de tribunalele arbitrale nu pot fi atacate cu recurs în casație ; și

Pe d-l avocat P. Borș în combaterea incidentului ;

Deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului, ridicat de partea intimată, pe motiv că hotărârile pronunțate de tribunalele arbitrale, asupra contestațiilor ce se ivesc între Societatea Creditului funciar și societarii săi, nu pot fi atacate pe calea recursului în casație ;

Având în vedere dispozițiunile art. 80 din legea specială a Creditului funciar combinat cu art. 75, 76 și 77 din aceeași lege, și cu art. 366 și 735 § 1 din Procedura Codului civil ;

Considerând că din aceste dispozițiuni, rezultă că, hotărârile arbitrilor pronunțate asupra contestațiilor ce se ivesc între societate și debitorii săi, nu pot fi atacate de cât pe calea principală a acțiunii în nulitate

și aceasta numai în cazul când n'au fost observate regulile prescrite prin art. 75, 76 și 77 din legea Creditului funciar ;

Că, de aci rezultă, că orî-ce altă cale de reformare, și prin urmare și aceea a recursului în casație, este închisă contra unor asemenea hotărîri ;

Că prin urmare, în specie, recursul, fiind îndreptat contra unei ast-fel de hotărîri, este inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea declară inadmisibil recursul făcut de George și Demostene I. Rally, etc.

Audiența de la 9 Octombrie 1901

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Maior P. Niculescu cu Ministerul de Răsboi

Pensii.—Pensii militare.— Dacă pensia poate întrece solda.— (Art. 29, cap. III, secția II, din regulamentul organic ; art. 1 din legea pensilor din 1868 ; art. 2 din legea pensiilor militare din 1889).

Din întreaga legislație a materiei pensiunilor, de la regulamentul organic și până la legea din 1889 asupra pensiunilor militare, reese principiul că pensia nu poate să întrecă solda.

Decisiunea 362/901.— Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Maior P. Niculescu în contra decisiunii Curței de apel din București, secția III, No. 27/900 în proces cu Ministerul de Răsboi.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuciu ;

Pe d-l avocat G. Panu din partea recurentului Maior Niculescu în desvoltarea motivelor de casare în lipsa intimatului Ministerul de Răsboi.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate :

«I. Esces de putere.

«Curtea recunoaște în fapt și în drept că am dreptul a cumula două pensii, după două legi deosebite, una după legea din 1868 și alta după legea din 1889.

«Conform acestor două legi, dreptul meu se rezolvă în 172 lei 82 bani pentru 12 ani servii sub legea de la 1868 și 294 lei 82 bani pentru 24 ani servii după legea de la 1889, și cu toate acestea, după ce constată că este ca să'mi ficeze suma de primit, 'mă-o ficează la o pensie lunară de lei 400, adică cu mai puțin de 67 lei 64 bani, fără să arate din care anume pensie face această reducere, din aceia a anului 1868 reversibilă, sau din aceia a anului 1889, care nu este tot așa.

«Curtea motivează această scădere neexplicabilă, prin considerantul, că, după principiile fundamentale a instituțiunei pensiilor statului, cine-va nu poate să ia o pensie mai mare de cât salariul său, fără să bage în seamă că calcă ea însăși principiul pe care îl stabilește, de vreme ce atât pensia de lei 172 bani 82 ce mi se cuvine după legea de la 1868 cât și suma de lei 294 bani 82 ce am de luat după legea de la 1889 nu trece peste maximum de pensie a nici uneia din aceste două

legi, ci amândouă sunt conforme spiritului și textului acestor două legi; una cea de la 1868 conform art. 123 și 36 din acea lege,—cea-l'altă, aceia de la 1889, art. 2 al. a și b,— și dacă întrunim suma ambelor pensii, totuși nu depășește maximum de pensie prevăzut de art. 2 al. c din legea de la 1889, în prevederile căreia suntem, fiind pus în retragere din oficiu la 1 Aprilie 1891.

«Curtea hotărînd ast-fel, violează ambele legi, pe cari pretinde că se bazează»

Violarea dispozițiilor art. 2 al. c. din legea de la 1889, sub imperiul căreia dreptul s'a stabilit și a principiilor că unde legea nu distinge nu se poate face distincțiuni și că excepțiunile sunt de drept strict, și dar că ele nu se pot scoate prin deducțiuni.

«A deduce prin diferite legi și chiar din diversele dispoziții ale aceleiași legi, că maximum de lei 900 lunar stabilit de legea de la 1889 n'ar fi general pentru toate cazurile, este a viola zisa lege și a distinge unde ea nu distinge, apoi a crea prin deducțiuni, excepțiuni, restricțiuni neprevăzute de lege, ba chiar contrariii dispozițiilor esprese ale ei, este a viola principiul că restricțiunile trebuiesc esprese prevăzute.

«Curtea pentru a combate dispozițiile al. c din legea de la 1889 care așează maximum de lei 900 lunar ca unic maxim peste care nu se poate trece, cală a deduce încă un maxim, acela că pensia să nu întrecă leafa, ceia ce legile aplicabile în speță nu prevăd, dar care figurează în legi ulterioare tocmai ca confirmare a lipsei în trecut a unei asemenea restricții și ca modificare a maximumului de lei 900 lunar așezat în legea de la 1889, fără nici o distingere sau restricție. Ceva mai mult, Curtea consideră ca o inadvertență a legiuitorului lipsa aceleiași restricții și distincții, fără să vadă chiar că inadvertență de ar fi, inadvertențele de a distinge sau crea restricții, nu ne autoriză pe noi a le crea prin deducere».

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului, prin care se recunoaște maiorului P. Niculescu, recurentul de astăzi, dreptul la o pensie lunară de 400 lei adică, leafa întregă de maior, cu începere de la 17 Decembrie 1891, de când a fost pus la retragere din oficiu;

Avînd în vedere că cesiunea dedusă în judecata instanței de fond, cum și azi în casațiune prin motivele de recurs, este de a se ști dacă, odată recunoscut recurentului facultatea de a beneficia de dispozițiunile a două legi de pensie, el poate cumulând drepturile din aceste două legi diferite, să ajungă la un quantum de pensie superior întregii sale solde de maior;

Considerînd că din întreaga legislație a materiilor pensiunilor, de la regulamentul organic și până la legea din 1889, sub care recurentul și-a regulat al doilea drept la pensie, reese principiul, că pensia nu poate să întrecă solda; așa regulamentul organic (Cap. III s. II art. 29) prevede maximum de pensie leafa întregă; art. 1 al. legei din 1868 prevedea $\frac{3}{4}$ din leafă, iar art. 2 al. c din legea din 1889 prevede de asemenea $\frac{3}{4}$ din leafă pentru un serviciu de 25 ani și, adăogînd $\frac{1}{4}$, din solda gradului peste cele $\frac{3}{4}$, ajunge cu acest adaos, la limita de 40 ani de serviciu, cu pensia să nu întrecă leafa;

Că susținerea recurentului, că și pentru dînsul ma-

ximul pensiei prevăzut de legea din 1889 ar fi 900 lei, de oare ce cu dreptul ce are de a cumula două pensii poate trece peste solda întregă a gradului său, este neîntemeiată, căci legea din 1889 prevede acest maximum de pensie pentru acele lefuri ale funcțiunilor înalte care trec de 900 lei lunar și cari au a fi reduse la acest quantum;

Că, prin urmare, legea departe de a consacra principiul că pensia poate să depășească solda, stabilește din contra, că nu poate trece peste leafă și nici ajunge până la quantumul lefei când această soldă ar fi mai mare ca 900 lei lunar;

Că, în speță, Curtea de fond, chemată a fixa quantumul de pensie al recurentului în virtutea legii din 1889, respectînd dreptul câștigat de dînsul după legea din 1868, și dînd această întreprinare art. 2 al. c menționat, n'a comis nici un exces de putere și n'a violat nici un text de lege;

Că, dar, motivele de casare sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 16 Aprilie 1901

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ion Răsvani cu Leonida Sterea

Calomnie.— Elementul esențial al acestui delict.— Calomnie prin presă. — (Art. 294 și 295 Codul penal).

Pentru ca delictul de calomnie să existe se cere ca element esențial ca delicuentul să impute părții lezate o faptă a nume determinată care s'o expună pe aceasta la pedeapsă sau cel puțin la disprețul și ura cetățenilor.

Ast-fel cuvîntul de «trădător» adresat prin presă cui-va și cuvîntele că «a întins mîna de ajutor adversarilor neamului nostru și este trădător al cauzei naționale», fără însă a i se face vre-o imputare pentru o faptă a nume determinată nu constituie delictul de calomnie în sensul articolului 295 din Codul penal.

Decisiunea 338/901.— Casată decisiunea Curții de apel din Galați, s. II No. 15/900 în urma recursului făcut de Ion Răsvani.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut de d-l consilier D. Hîntzescu.

Pe d-l avocat Cernescu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Petre Borș din partea civilă în combateri.

Deliberînd,

Asupra mijloacelor de casare invocate :

I. «Curtea de apel nu stabilește în sarcina mea toate elementele delictului de calomnie căci nu arată și nu motivează că din rea credință și cu intenție de a vătăma am adresat prin publicitate reclamantului cuvîntele ce se susține că ar cuprinde faptul imputat mie».

II. «Curtea face o greșită aplicațiune a art. 294 și 295 Cod penal căci cuvintele referitoare la reclamant și reținute de Curte ca stabilind faptul de calomnie publicate în gazeta «Istrul» nu constituie alt-ceva de cât în cazul când a-și fi fost de rea credință, cel mult o insultă cu atât mai mult că acele expresiuni este vedită că au fost impropriu întrebuințate».

III. «Esces de putere și violarea dreptului de apărare, onor Curte printr'un greșit raționament dând cuvintelor mele sensul impropriu ce aveau, printr'un exces de putere ne a înlăturat ca nedoveditoare actele ce prezentăm și violând dreptul de apărare, mia mai cerut alte probe spre a dovedi cele ce susțineam în articolul: «O apostasie».

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care recurentul este condamnat la 200 lei amendă, pentru delictul de «calomnie prin presă» săvârșit în prejudiciul lui Leonida Sterea;

Considerând că, pentru ca delictul de calomnie să existe, se cere ca element esențial, ca delinquentul să impute părței lezate o faptă anume determinată, care s'o espună pe aceasta la o pedeapsă sau cel puțin la disprețul și ura cetățenilor;

Considerând în specie că, recurentul prin jurnalul «Istrul» califică pe partea civilă de trădător și că a întins mână de ajutor adversarilor neamului nostru, și este trădător al cauzei naționale;

Că întru cât prin aceste expresiuni rostite chiar prin mijloacele prescrise de art. 294 C. pen. nu se aduce reclamantului vre o imputare pentru o faptă anume determinată, nu se poate susține că ar putea fi vorba de delictul de calomnie în sensul art. 295 C. penal;

Că apreciațiunile politice asupra cui-va de felul celor imputate recurentului prin presă sunt individuale sau relative, nu însă generale și absolute, fiind că nu conțin un criteriu general și absolut pentru a servi ca bază pentru calomnie, că cel mult ar putea fi discuție dacă expresiunile prin jurnalul «Istrul» ar putea servi de temei pentru delictul de insultă;

Că ast-fel fiind și întru cât faptul imputat recurentului nu întrunește elementele delictului de calomnie, mijloacele de casare sunt întemeiate și au a fi admise;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția II

Audiența de la 2 Octombrie 1901

Președenția D-lui I. URDĂREANU, Consilier

Apelul d-lui Procuror general și David Benvenisti, tipograf

Decisiunea corecțională No. 871/901

Competință.—Legea Presei.—Art. 17 din legea de la 1862. — Obligația tipografilor de a tipări pe orî-ce operă, numele și domiciliul lor.— Lipsa unei asemenea indicații, constituie un delict de presă. — Art. 24 din constituție.

Asemănat art. 17 din legea presei de la 13 Aprilie 1862, tipografii și litografii sunt datorii a tipări pe orî-ce operă care ese de sub teascurile lor, numele și domiciliul lor. — Lipsa unei asemenea indicații constituie un delict de presă de competența

Curței cu juri, în conformitate cu art. 24 din Constituție.

Asupra apelului făcut în termen de domnul procuror general de pe lângă această Curte, contra sentinței corecționale a tribunalului Dolj, secția II cu No. 1142/901 prin care 'și declină competența de a judeca faptul imputat lui David Benvenisti, major, tipograf din orașul Craiova.

Având în vedere actele cauzei;

Ascultând conclusiunile d-lui procuror; și

Pe inculpat care a avut ultimul cuvânt prin apărătorul său;

Având în vedere că David Benvenisti a fost supus judecății că a primit să tipărească un manuscris, care manuscris era redactat în termenii injurioși la adresa Primarului și întregului consiliu comunal al orașului Craiova și tipărind acel manuscris, nu a tipărit pe fiecare exemplar numele și domiciliul său, așa cum prevede art. 17 din legea presei;

Considerând că legiuitorul prin art. 24 din constituțiunea din 8 Iunie 1884, a dat în competența Curților cu jurați de a judeca toate delicturile de presă;

Considerând că acest principiu consacrat de legiuitorul constituant, suferă excepțiuni numai în casurile în care delicturile de presă ar fi comise în contra persoanei Regelui și a familiei Regale, sau contra suveranilor străini, cas prevăzut de art. 24 din constituțiune, cum și în casurile în care litograful sau orî-ce autor sau editor nu ar remite câte trei exemplare bibliotecii centrale din București, bibliotecii academiilor române și bibliotecii centrale din Iași, casuri prevăzute de legiuitorul din 1885 și care prin art. 9 al. 3, statuează că orî-ce abatere se va pedepsi cu amendă, iar că suma amendei o ficsează tribunalul de primă instanță fără drept de apel;

Că prin urmare toate cele-l'alle infracțiuni privitoare la legea presei, cum e în speță că tipograful David Benvenisti nu a tipărit pe fiecare exemplar numele și domiciliul său, așa cum prevede art. 17 din legea presei sunt de competența Curței cu jurați;

Considerând că în materie de competență nu se poate trage argumente de analogie așa cum pretinde apelantul, întru cât în genere toate delicturile de presă sunt deferite de legiuitorul nostru să se judece de juriu și numai prin excepțiuni se judecă de tribunalele ordinare;

Că ce e mai mult daunele interese ce ar decurge din această infracțiune comisă de inculpatul David Benvenisti nu se poate judeca de tribunal de cât de juriu, întru cât art. 105 din Constituțiune este categoric când spune că numai comisiunea juraților va judeca și pronunța asupra daunelor interese rezultând din fapte și delicturi de presă;

Că așa fiind, bine tribunalul 'și a declinat competența de a judeca acest fapt, iar apelul d-lui procuror general, ne fiind fondat cată a fi respins.

Pentru aceste motive redactate de d. consilier Ath. Herescu și în neunire cu d. procuror.

Curtea decide:

Respinge ca nefondat apelul făcut de d. procuror

general al Curței, contra sentinței corecțională a tribunalului Dolj, secția II cu No. 1142/901 pe care o confirmă.

(ss) I. Urdărianu, Ath. Herescu, C. A. Mitescu.

Grefier (s) N. Bărsănescu.

Iată și petiția de apel a d-lui Procuror general în care d-sa arată motivele pentru care cere reformarea sentinței tribunalului Dolj :

Domnule Prim președinte,

«Declar că fac apel contra sentinței tribunalului Dolj, secția II No. 1142/901 prin care 'și declină competența de a judeca pe David Benvenisti pentru fap-tul prevăzut de art. 17 din legea presei din 1862.

«Rău tribunalul zice că acest fapt este un delict de presă și prin urmare de competența juriului conform art. 24 și 105 din constituție. Nu este destul ca o infracțiune să fie prevădută de legea presei, cum este cea din art. 17 menționat, ca să fie numai de cât socotită ca delict de presă, se mai cere o altă condiție absolut indispensabilă : să se fi săvârșit prin mijlocul presei.

«În cazul de față neexistând această condiție, ne fiind comis delictul prin presă, ci consistând într'o omisiune că nu 'și-a pus, ca tipograf, numele și domiciliul pe operele eșite de sub teascurile sale, infracția este de drept comun și prin urmare de competența tribunalului.

«Că trebuie socotit ast-fel delictul din art. 17 este și un argument de analogie tras din art. 9 din aceeași lege. Într'adevăr legiuitorul din 1885, posterior constituției din 1884, modificând art. 9 și spunând în art. 3 al legii modificătoare, că amenda pentru abaterea tipografului de a depune trei exemplare se pronunță de tribunal a indicat a cărei instanță este competența în toate abaterile de la legea presei, cari nu sa comis prin presă».

Cu onoare se înaintează pe lângă aceasta dosarul trib. Dolj, s. II No. 9/901.

Primiți etc.

Procuror General (s) St. Mladoveanu.

Secretar (s) I. Ștefănescu

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența de la 9 Maiu 1901

Președinția D-lui G. T A N O V I C E A N U, Consilier

Mircea G. Vernescu cu Consiliul de disciplină al avocaților din județul Putna

Proces verbal No. 917/901

Advocați.—Consiliu de disciplină.—Condiții pentru a face parte din acest consiliu.—Condiții de vârstă și de stagiū. — Dacă aceste condiții sunt prevăzute sub pedeapsă de nulitate. — Dacă încheerile consiliului de disciplină sunt nule fiind-că din consiliu face parte un avocat ce nu îndeplinește condițiile de vârstă sau de stagiū.—(Art. 6 și 9 din legea de la 6 Decembrie 1864 pentru constituirea corpului de avocați).

De și art. 9 din legea de la 6 Decembrie 1864 pentru constituirea corpului de avocați prevede că nu poate face parte din consiliul de disciplină de

cât acei avocați cari au etatea de 30 de ani împliniți și au exercitat cel puțin trei ani profesiunea de avocat, totuși dispozițiile acestui articol nu sunt edictate sub pedeapsă de nulitate, ci sunt considerate ca un simplu desiderat.

Ast-fel, cum nulitățile nu se pot pronunța de cât în cazurile prevăzute de lege, încheerile consiliului de disciplină nu sunt nule numai pentru că din acel consiliu face parte un avocat ce n'are vârsta de 30 de ani sau n'a exercitat trei ani această profesiune.

S'au ascultat d-l avocat G. A. Drăghici din partea apelantului d-l avocat Mircea G. Vernescu în dezvoltarea motivelor de apel și pe d-l avocat N. Rainu, decanul avocaților din județul Putna, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de apelant și prin care tinde la anularea decisiunii apelate ;

Având în vedere că apelantul 'și sprijină cererea sa pe împrejurarea că un membru al consiliului care a pronunțat decisiunea de mai sus nu are vârsta de 30 ani împliniți pentru a putea fi ales membru în consiliul de disciplină și ast-fel fiind conform art. 9 din legea de la 6 Decembrie 1864 zisa decisiune e nulă ;

Considerând că de și art. 9 sus menționat prevede că nu poate face parte din consiliul de disciplină de cât acei avocați care au etatea de 30 ani împliniți și au exercitat cel puțin trei ani profesiunea de avocat, totuși dispozițiile acestui articol, nu sunt edictate sub pedeapsă de nulitate și nulitățile nu se pot pronunța de cât în cazurile prevăzute de lege, bine înțeles exceptându-se dispozițiile din constituție, care toate sunt prescise sub pedeapsă de nulitate ;

Că art. din legea de la 6 Decembrie 1864 nu poate fi considerat de cât ca un desiderat, căci aceeași lege prin art. 6 dispune că în ori ce capitală de județ, unde numărul avocaților înscriși în tabloū va fi cel puțin de zece, se va forma un consiliu de disciplină al avocaților, ear unde numărul avocaților nu va fi de zece trib. va îndeplini misiunea consiliului ;

Că s'ar putea întâmpla că de și numărul avocaților înscriși e mai mare de cât zece totuși să nu se găsească trei membri care să formeze consiliul de disciplină și să aibă vârsta de 30 ani împliniți ; cu toate acestea legea o spune categoric că consiliul de disciplină se va forma neținând în seamă de cât de numărul avocaților înscriși în tabloū ;

Considerând că dovada cea mai evidentă că legiuitorul a scris art. 9 sus menționat numai ca un desiderat și n'a fost condus în ceea ce privește modul de formare al consiliului de disciplină de cât de numărul avocaților înscriși nu și de vârsta lor, este că a dispus că acolo unde numărul avocaților nu ar fi de zece, tribunalul va îndeplini misiunea consiliului, fără a prevedea ver-o condițiune de vârstă a membrilor tribunalului și este știut că nu în tot-d'a-una tribunalul e compus din membrii care să aibă 30 de ani împliniți ;

Că dar incidentul e nefondat și urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

D-l Rainu a declarat că va da în judecată pe apelant pentru calomnie de oare-ce prin cererea de apel și impută că și d-sa se servă de samsari; că în fine proba cu martori cerută de apelant asupra acestui punct e neadmisibilă de oare-ce o asemenea dovadă nu stabilește de loc neculpabilitatea sa;

D-l Procuror Crupensky a cerut a se obliga d-l decan al avocaților să aducă dovadă că regulamentul întocmit de corpul avocaților din județul Putna e aprobat de Ministerul de justiție;

D-l Rainu a cerut amânarea spre a aduce acea dovadă.

Curtea,

Amână cercetarea acestei afaceri la 31 Maiu a. c. pentru când se vor cita din nou părțile și martorii prezenți azi în instanță afară de cei la care s'a renunțat;

Obligă pe d-l decan a aduce dovadă că regulamentul corpului de avocați din jud. Putna e aprobat de Ministerul justiției;

(ss) G. Tanoviceanu, G. Stoicescu, Fr. Papp.

O p i n i u n e

Având în vedere incidentul de nulitate a sentinței consiliului de disciplină, ridicat de apelant conchizând la achitarea sa;

Având în vedere că Curtea îl respinge pe motivul că dispozițiunile art. 9 din legea corpului de avocați de la 6 Decembrie 1864 nu sunt dictate sub pedeapsă de nulitate;

Considerând că dispozițiunile acestui text fiind imperative, prin aceasta chiar el conține o nulitate virtuală, căreia i se dă aceiași forță și efecte de către doctrină și jurisprudență ca și nulității ce rezultă dintr'un text expres al legii;

Considerând că apelantul a probat în fapt cu actul de naștere că d-l avocat N. D. Chirculescu care l-a judecat nu are etatea de 30 ani, așa după cum cere art. 9 din citata lege și prin aceasta chiar nu poate fi judecător al colegilor lui;

Considerând că tot ce este relativ la constituirea instanței de judecată, este de ordine publică, și cu atât mai mult când a luat parte la judecată ca judecător o persoană care nu întrunește condițiunile legii;

Considerând că așa fiind sentința apelată nu are forță legală și probatorie înaintea Curței pentru a face dovada și convingerea despre faptele ce se impută apelantului; că ast-fel fiind Ministerul public, și decanul corpului de avocați neputându-și întemeia pe nimic acușatiunea lor.

Pentru aceste motive sunt de părere a se admite incidentul și a se achita inculpatul M. G. Vernescu.

(s) Sp. Stătescu.

Adnotație.—Speța judecată de Onor. Curte de Galați este următoarea:

Un d. avocat din jud. Putna a fost tradus înaintea consiliului de disciplină al baroului de Putna pentru fapte asupra cărora trecem, și condamnat de acest consiliu.

Advocatul condamnat face apel și înaintea Curței de apel ridică cestiunea că unul din membrii consiliului de disciplină care pronunțase decizia condamnătoare nu are vârsta de 30 ani cerută de art. 9 din legea de la 6 Decembrie 1864 pentru constituirea corpului de avocați și prin urmare decisiunea dată este nulă.

Curtea în majoritate decide că art. 9 din sus zisa lege este înscris numai ca un deziderat al legiuitorului de la 1864, iar nu ca o condițiune de capacitate pentru membrul ales. Și argumentează onorata Curte pe art. 6 din zisa lege care dispune că în ori-ce capitală de județ unde numărul avocaților înscrisi în tabloă ar fi de cel puțin 10 se va forma un consiliu de disciplină, iar unde nu sunt zece avocați, misiunea consiliului o va îndeplini Tribunalul. Or, — zice onorata Curte—s'ar întâmpla ca într'un județ de și 10 sau mai mulți avocați înscrisi, totuși să nu fie 3 cari să aibă etatea de 30 ani și cu toate acestea legea (art. 6). spune că *se va forma* un consiliu de disciplină; de unde urmează că legiuitorul n'a ținut seama de etate ca o condiție de capacitate, ci de numărul avocaților înscrisi în tabloă.

Afară de asta,—mai zice onor. Curte—în ipotesa când nu sunt 10 avocați, legea dă în cădere Tribunalului sarcina consiliului; or, cine nu știe că în imensă majoritate a casurilor, Tribunalul e compus din tineri ce nu au încă vârsta de 30 ani.

Nu împărtășim vederile onoratei majorități. Din contră, credem că minoritatea e mai în adevăr și mai în spiritul legiuitorului.

Și pentru a învedera aceasta, să transcriem în întregul lui art. 9.

«Art. 9. *Nu vor putea* face parte din consiliul de disciplină de cât acei avocați care au etatea de 30 ani împliniți și au exercitat 3 ani cel puțin profesiunea de avocat.»

Nu vor putea face parte, zice art. 9. Or, ce însemnează acest *nu vor putea*? Însemnează oare-un desiderat al legiuitorului; sau este o prohibițiune absolută, o împedicare stabilită de lege în mod imperativ? În limbajul vulgar: *nu vor putea face*, este negațiunea dreptului de a face, este antitesa lui *pot face* adică *nu pot face parte*, se opune lui *pot face parte*. Și aceste cuvinte: *nu pot face parte* în gura legiuitorului, constituie, nu un desiderat, ci o împedicare și încă o împedicare absolută. Da, o împedicare absolută, pentru că legiuitorul, în lege, nu exprimă desiderate, ci arată sau mai bine, ordonă: permite sau oprește de a face un lucru. Cine zice lege, zice obligație, nu desiderate.

Așa fiind, când art. 9 spune că *nu vor putea*

face parte din consiliu, însemnează că legiuitorul oprește de a face parte din consiliu și atunci cum se poate lua această nepermitere drept un desiderat? Dar încă odată, legiuitorul nu cunoaște desiderate, căci el nu recomandă cetățenilor, ci ordonă.—Desiderate de la cetățeni la legiuitor, se poate și chiar aceasta este adevărata cale în materie de legiferare; dar desiderate de la legiuitor la cetățeni, nu se poate concepe.

Dacă legiuitorul de la 1864 avea de gând să facă desiderate, lăsa legea în stare de proiect, pentru că atâta timp cât legile trec prin camere, se poate zice că ele sunt desiderate; de aceia se și numesc *proiecte*; dar din minutul în care un proiect de lege e sancționat și promulgat, el ia numele de *lege*, adică iese din domeniul desideratelor și intră în domeniul imperativ.

Acestea sunt principii elementare, dar fundamentale de drept public, ce nu suferă nici un fel de discuție.

Prin urmare, în art. 9 din legea pentru constituirea corpului de avocați departe de a fi vorba de un desiderat, legiuitorul pune condițiune de capacitate pentru a putea face parte din consiliul de disciplină; condițiune de etate și condițiune de stagiū. Și cu atât mai mult cuvântul etatea prevăzută în art. 9 este o condițiune de capacitate, cu cât nimic nu explică de ce, — dacă etatea este un desiderat, — a doua condiție, stagiul, n'ar fi și dēnsa un desiderat. Și atunci întreg art. 9 din lege este de prisos.

Iată pentru ce credem că legiuitorul de la 1864 a pus în art. 9, două adevărate condițiuni de capacitate pentru membrul din consiliul de disciplină: *etatea și stagiul*. Tot așa se întâmplă cu legea electorală în privința Deputaților și Senatorilor (art. 21 și 22); cu legea organizării judecătorești (art. 54, 58, 61 și 62) și alte asemenea legi unde legiuitorul cere o etate oare care. Și nimeni nu s'a gândit până astăzi să zică cum că etatea de 40 ani de exemplu pentru un senator, este un desiderat, sau că poate fi numit un President de Curte, chiar de nu ar avea etatea de 35 ani.

Acum, că se va întâmpla într'o capitală de județ să existe 10 avocați înscriși și să nu fie 3 cari să aibă etatea de 30 ani, nu pentru acesta se va călca o condițiune impusă de lege. În asemenea cas se va urma ca și cum n'ar fi 10 avocați înscriși, pentru că a fi înscriși și a nu întruni condițiunile de admisibilitate, echivalează cu a nu fi numărul de 10. Legiuitorul când a pus în art. 6 acest număr, s'a gândit bine înțeles la 10 avocați din cari 3 cel puțin vor întruni condițiunile cerute de el în art. 9.

Cât pentru faptul că în cazul când tribunalul exercită misiunea consiliului de disciplină, judecătoria n'au etatea de 30 ani, credem că se face o confușiune. Legiuitorul pune condiții de etate, avocatului care se *alege* în consiliu; iar nici de cum membrilor din tribunal, cari nici nu se aleg nici nu li se cere vre-o condițiune de stagiū.

Cesar.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMANAȚI

Audiența de la 1 Februarie 1901

Președenția d-lui I. HAGIESCU-MIRIȘTE, membru

Gh. Voinescu cu Max Rosentzweig

Contravenții la legea burselor.—Mijlocitori de schimb și de mărfuri.—Intermediatori (samsari) nerecunoscuți de legea burselor.—Locurile unde le este interzis a opera.—Dacă afară din aceste locuri le este permis intermediul lor.—(Art. 20, 30, 88 și 90 din legea burselor; art. 207 din Codul penal).

Dispozițiunile art. 30 din legea burselor după cari ce 'și vor însuși pe nedrept calități de mijlocitori de schimb sau ar săvârși operațiuni atribuite mijlocitorilor de schimb se pedepsesc conform art. 207 din Codul penal, au fost edictate de legiuitor în scop d'a opri operațiunile samsarilor de la bursă, din târguri, piețe și oboruri.

Aceste dispozițiuni însă nu se aplică și acelor cari operează ca intermediatori în alte locuri de cât cele indicate în legea burselor.

Tribunalul,

Având în vedere că prin acțiunea introdusă direct înaintea tribunalului de Gheorghe Voinescu, curtier oficial din Corabia, Max Rosentzweig din acelaș oraș este dat judecâtei pentru faptul că lucrând ca samsar, a ajutat cu plată la vnzare și cumpărare de mărfuri, făcându-se ast-fel pasibil de penalitățile prescrise de art. 207 Cod. penal, ca consecință a art. 30 din legea burselor.

Considerând că în fapt este bine dovedit, atât din pozițiunea martorului Teodor Gașper, luată sub pres-tare de jurământ cât și din recunoașterea inculpatului, că acesta fără să fi fost mijlocitor de mărfuri oficial (curtier) a ajutat, pentru o plată oare-care, la vnzare și cumpărare de produse dintre Severineanu și T. Gașper, după demersuri făcute pe lângă fie-care din ei și la domiciliurile lor;

Considerând că, în drept, este asemenea cert, după cum rezultă din art. 88 al legii burselor, că mijlocitorii de mărfuri sunt supuși ca și mijlocitorii de schimb, la aceleași reguli prevăzute de art. 30 din legea burselor și că prin urmare după dispozițiunile acestui articol, cei ce 'și vor însuși pe nedrept calități de mijlocitori de schimb sau ar săvârși operațiuni atribuite mijlocitorilor de schimb se vor pedepsi conform art. 207 cod. penal;

Că legea burselor, în această privință, este așa de categorică în cât nu ne este permis a căuta, judecând modul de aplicare în general al art. 207 din cod. penal,

să vedem, dacă el ast-fel cum este redactat, se aplică numai funcționarilor numiți cu decret regal și din aceasta să facem deducțiuni, cari să înlăture aplicarea art. art. 30 din legea burselor față de samsari, când mai cu seamă din art. 20 al legii burselor și mijlocitorii de schimb sau de mărfuri, ca ori-ce funcționari publici, sunt numiți prin decret regal;

Considerând că odată aceste principii stabilite să vedem și anume la ce operațiuni ale samsarilor ar putea fi aplicate;

Considerând că din dispozițiunea art. 93 al legii burselor, aflat sub titlul: «Despre mijlocitorii de mărfuri», rezultă că legiuitorul a avut în vedere și s'a ocupat mai mult să protejeze pe lângă operațiunile făcute la bursă și cele făcute în târguri, piețe și oboruri, localități unde vnzătorii aducând chiar cu ei marfă erau expuși, căzând pe mâna unor samsari, fără scrupule, a fi înșelați asupra cursului valorii cerialelor și a vinde pe prețuri mai tot-d'auna ridicole, productelor lor;

Că dar în scopul de a lovi operațiunile făcute de samsari în asemenea locuri, legiuitorul a creat art. 30 din legea burselor și a edictat pedepsele prevăzute de art. 207 Cod. penal;

Că în această privință de și s'a ținut socoteală de importanța intermediarilor de tot felul, ei cari înlesnesc și măresc numărul operațiunilor comerciale și devin din această împrejurare factori importanți pentru ridicarea comerțului și a stărei economice a țării, pericolul însă de a fi opriți să lucreze la burse și în târguri, piețe și oboruri nu era așa de mare, ca răul fără margini ce rezultă din paguba la care se expune vnzătorul, căzând pe mâna samsarilor incorecți, mai cu seamă că în aceste localități, unde marfa fiind adusă gata, vnzătorul, fatal trebuie să întilnească pe cumpărător fiind locul chiar prin natura lui și prin el însuși propriu de a pune în contact pe cei doi contractanți, așa în cât putea să supleze în deajuns la trebuința samsarilor;

Că de și la bursă vnzările se fac pe eşantioane, însă aci interesul de a opri samsarii a fost edictat de rațiunea ca nu în localul oficial, unde operațiunile de vnzări de produse se fac prin eselență, să lipsească garanția necesară ce trebuie să aibă ori cine intrând într'un asemenea local că va afla adevăratul curs al productelor, lucru ce nu s'ar fi întâmplat tot ast-fel dacă în asemenea locuri s'ar fi lăsat liberă funcționarea samsarilor de tot felul;

Că din aceste împrejurări a deduce însă că în ori-ce alte circumstanțe de cât cele mai sul arătate, operațiunile samsarilor sunt interzise, ar fi nu numai a da o lovitură gravă comerțului țerei (am închide mulțimea debușeurilor ce avem astă-zî în streinătate, debușeuri întreținute de casele mari de comerț din diferitele părți ale lumii, cari mai toate usează de samsarii lor de încredere), dar încă a ne pune în desacord cu legea burselor;

Că aceasta trebuie să fie interpretarea ce urmează să dăm legii burselor, rezultă încă și din modul cum diferitele camere de comerț conformându-se art. 19 din legea burselor, fixează numărul mijlocitorilor de mărfuri pentru fie-care localitate;

Că dacă aceste camere de comerț ar fi interpretat

legea burselor alt-fel de cât cum este părerea tribunalului, atunci de sigur nu s'ar fi limitat ca pentru Caracal, capitala unui județ mare, mult populat și productiv ca Romanașul, să numească pentru înlesnirea operațiunilor comerciale numai două curtieri oficiali;

Că dar cum din toate acestea rezultă pentru noi că scopul legiuitorului creând dispozițiunea art. 30 din legea burselor, referitor la art. 207 Cod pen. a fost ca să oprească numai operațiunilor samsarilor de la bursă, din târguri, piețe și oboruri;

Că inculpatul operând ca intermediar în altă parte de cât locurile sus arătate, faptul său nu intră în prevederile sus citatelor articole și prin urmare urmează a fi achitat.

Pentru aceste motive redactate de d-l I. Hagiescu-Miriște, membru de ședință, achită, etc.

(ss) Ion Hagiescu-Miriște, Șt. Gogălniceanu.

BIBLIOGRAFIE

A apărut în Editura Ziarului «Curierul Judiciar»

Convențiunile de extradare ale României

Precedate de un studiu asupra doctrinei extradării și urmată de formulare necesare, cum și de legea expulzării, de formulare relative la aceasta, cum și de regulamentul străinilor etc., etc.

Lucrarea e datorită d-lui ȘTEFAN R. SCRIBAN, membru de ședință la tribunalul Neamțu cunoscut deja lumii juridice prin succesul obținut cu Codul civil Popular, cum și din articolele publicate în ziarul *Curierul Judiciar*.

PREȚUL LEI 2.50

Această lucrare este cercetată și aprobată de Ministerul de Justiție cu ordinul No. 2007/901.

DE VNZARE la librăriile: Socec & Co, Leon Alcalay și L'Indépendance Roumaine din București, precum și la redacțiunea acestui ziar.

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinele numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă prevăzute cu ștampila ziarului nostru.